

Sentencja

- 1) Artykuł 65 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji, w której zainteresowana osoba, zanim stała się całkowicie bezrobotna, zamieszkiwała w państwie członkowskim innym niż właściwe państwo członkowskie, gdzie nie świadczyła faktycznie pracy, lecz pozostawała na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby, przy czym owo państwo członkowskie wypłacało jej z tego tytułu zasiłek chorobowy, z zastrzeżeniem jednakże, że na gruncie prawa krajowego właściwego państwa członkowskiego pobieranie takich świadczeń jest uznawane za równoważne ze świadczeniem pracy.
- 2) Artykuł 65 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012, należy interpretować w ten sposób, że powody, przykładowo natury rodzinnej, dla których zainteresowana osoba przeniosła swoje miejsce zamieszkania do państwa członkowskiego innego niż właściwe państwo członkowskie, nie są istotne do celów stosowania tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 313 z 21.9.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Commerzbank AG / E.O.

(Sprawa C-296/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie – Sprawy cywilne i handlowe – Konwencja z Lugano II – Artykuł 15 ust. 1 lit. c) – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów – Przeniesienie przez konsumenta miejsca zamieszkania do innego państwa związanego konwencją]

(2021/C 481/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commerzbank AG

Strona przeciwna: E.O.

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 lit. c) Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w dniu 30 października 2007 r., której zawarcie zostało zatwierdzone w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 2009/430/WE z dnia 27 listopada 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że określa on jurysdykcję w przypadku, gdy przedsiębiorca i konsument będący stroną umowy w chwili jej zawarcia mieli miejsce zamieszkania w tym samym państwie związanym tą konwencją, a element zagraniczny stosunku prawnego pojawił się dopiero później, ze względu na przeniesienie miejsca zamieszkania konsumenta do innego państwa związanego konwencją.

(¹) Dz.U. C 348 z 19.10.2020.